

Gazsi — le barnult, fura kis pofája fölött a fején világító fehér kötéssel — ott ül a szobájában, már várja. Játszani akar.

— Hát mit játszottok ?

— Jó és rossz gyereket — ajánlja Gazsi az új játékot, kutató, ravasz kis mosollyal. Ezt még nem ismerte, nem játszották idáig.

— Hogy megy az ?

— Úgy, hogy egyszer te leszel a jó gyerek és én leszek a rossz — Gazsi buzgón csipogva magyaráz — máskor meg én leszek az; jó ? És a rossz gyerek büntetést kap, a jó pedig jutalmat.

— Például ?

— Csokoládét, — Gazsi szeplőske arca mulatságos fintorba torzul — muszáj megcsókolni — és nagylelkűen mondja: — no, most légy először te a jó gyerek. De vigyázz, — üvölt harsányan — most gyön a próba !

— Hohó, — s úgy tesz, mintha komolyan venné a mókát — nem játszom, amíg nem tudom, mi lesz a jutalmam ! A csokoládét nem szeretem !

Gazsi felnéz rá, gondolkodik, elmosolyodik. Kivillan a két kis foghíj, elől. S amilyen a gyerek: hirtelen gyors csókot nyom a kezére, azután szégyenlősen elengedi és zavartan mondja:

— Neked mi lesz a jutalmad ? Hát az lesz, tudod, hogy ahányszor jól megteszed a próbát... a próbát... mindig megengedem, hogy becsaphassad az ajtókat. Ha akarod, háromszor is megengedem, mert te jó gyerek vagy, én tudom... És akkor is megengedem, hogy becsapd, ha nem is teszed meg a próbát... És ha én nagy leszek és te öreg leszel, olyan nagyon öreg, tudod ? én akkor is megengedem... Mindig...

— Miért ? — kérdi meghatva s ölébe veszi a gyereket, állát a kórházszagú kötésre támasztva; de ez nem zavarja, mint Editet, az ő levegője ez.

— Hát — gondolkodik Gazsi — csak... Azt hiszem, azért, mert te szeretsz engem... És én is szeretlek...

— Igazad lehet, — suttogja — igazad lehet... A vér nálad nem vált vízzé.

A gyerek kicsit megijed, mert nem érti a mormogást, de megnyugtatják. Soká játszanak azután, felszabadultan és vidáman. De erről nem tud senki, csak ők, meg a sok fehér ajtó és legfeljebb az ablakok. De ezek eddig is hallgattak, nem valószínű tehát, hogy kibeszélik a Titkot.

KEDVESEM HAJÁRA

*Nem lófarokként, nem is kontyba;
egy csattal lágyan összefogva,
könnyű szalaggal kötve hátra:
hajával egy legszebb a lányka.*

*Falum helyett hordja a város.
A fiatal nő kedves, bájos
tündér lesz, mintha babos kendő
ékíti, avagy szoknya — rengő.*

*Illik szőke és barna hajnak,
hollósötétnek, bronzaranyoknak.
A komoly konty s a leeresztett,
lengő haj közt az új, a legszebb.*

*Mindhárom szép. A konty anyámra
és emlékeztet falujára.
S a vállra, derékig leomló,
Eca hajához lesz hasonló.*

*S kívül az életutat járom,
a harmadikat horája párom.
Vonzó, de tartózkodó másnak,
intés nekem, szelid varázslat.*

*Sötét, bronz és lenhajak fénye
csábít. S haja gesztenyesége,
egy szerény csattal összefogva,
csélesap vágyamat egybefogja.*

Hege d ü s L á s z l ó